

[Mimi Jakobsen]

til den private sektor er vi stadig væk ikke overbevist om forslaget's duelighed i den foreliggende form. For hvis man fortsat ikke vil indføre muligheder for økonomiske sanktioner over for personer, der ulovligt opnår økonomiske fordele, finder vi, at denne langtidslovgivning, i hvert fald i forhold til de syv ugers lovgivning, vil have meget svære kår, også betydeligt sværere end 7 ugers lønstoppet.

Jeg skal ikke som den tredje ordfører anmode ministeren om at kommentere sagen på Information; jeg vil opmærksomt lytte til ministerens svar til fru Grethe Fenger Møller og hr. Enggaard.

Centrum-demokraterne var blandt de partier, der i foråret holdt fast ved, at en taktregulering må være på 100 pct. for at have nogen rimelighed, og det mener vi fortsat. Taktregulering er ikke en lønstigning i egentlig forstand, det er et efterslæb. Hvis regeringen selv er overbevist om, at man er i stand til at holde lønstigningerne inden for den private sektor i ave, forstår vi ikke begrundelsen for, at man skulle nedsætte taktreguleringen for de offentligt ansatte til 75 pct., for så kan det jo ikke have den store betydning. Det er noget af det, vi gerne vil beskæftige os mere med under udvalgsarbejdet.

Lad mig til sidst sige, at jeg synes, det var nogle vigtige bemærkninger, hr. Bolvig kom med om garantibetalingen for de unge, og jeg håber, vi kan diskutere det i en positiv ånd, som hr. Bolvig bad om, ikke i et forsøg på at trykke lønningerne for ungarbejderne, som det vistnok hedder, men i et forsøg på, netop som hr. Bolvig siger, at overvinde de problemer, der opstår ved, at arbejdsgivere primært vil ansætte ældre arbejdskraft i stedet for en ung, fordi betalingen er den samme og man måske føler en større tryghed ved at ansætte en ældre medarbejder.

Jeg håber, vi kan diskutere det fordomsfrit og uden alt for store bråvallaslag. Jeg finder, det er et meget vigtigt synspunkt.

Tyroll (VS):

Dette her er jo så det fjerde indgreb i denne overenskomstdiktatperiode, og det kan ikke længere være rigtigt at tale om overenskomstperiode; der er tale om, at det helt er dikterede arbejdsforhold, man vil have ude på arbejdspladserne.

Indgrebet den 28. marts 1979 var et diktat; det var en forlængelse af overenskomstindgreb, der tidligere var foretaget. Dengang sang socialdemokratiet om, at man ville sikre reallønnen; det var bl. a. det, der skulle være formålet med indgrebet. Men allerede mens forhandlingerne foregik om det indgreb, var socialdemokratiet jo klar over, at der ville komme yderligere olieprisstigninger, og at der måtte foretages noget, hvis socialdemokratiets målsætning i forhold til overenskomsterne skulle gennemføres. Derfor har man også, da man gennemførte den forlængelse af et tidligere diktat, været på det rene med, at man ville gribe ind allerede i juni, som man gjorde; man har faktisk været i færd med at forhandle disse indgreb på det tidspunkt.

Men det næste indgreb kom altså allerede i juni, nemlig angrebene på reallønnen, derved at man ikke alene lod de energiprisstigninger, der har fundet sted, slå igennem, men derudover kom med sine energiafgifter. Hvis vi lægger det hele sammen, kan vi således se en udvikling i retning af, at denne overenskomstdiktatperiode vil betyde en reallønsforringelse på 20 pct. Det er et tal, der er blevet lagt klart frem, og VS har lagt præmisserne frem for, hvordan vi har beregnet disse ting, men vi efterlyser da stadig væk, at man fra regeringens side tilbageviser det, der er nedlagt i disse beregninger. Hertil skal selvfølgelig lægges alle de forskellige afgifter, der er kommet: juniforligets afgifter, angrebene på det kollektive forbrug, nedskæringerne i kommunerne osv.; alt dette skal selvfølgelig med ind i overvejelserne om, hvordan det egentlig kommer til at se ud, når denne overenskomstdiktatperiode er forbi.

Men hvad er der reelt tale om i forbindelse med dette indgreb? Jo, om den forlængelse, man lavede, sagde man tydeligt, at man forlængede med de fagretlige regler, som hidtil havde været gældende. Man sagde, at der var den samme adgang – hverken videre eller snævrere – til at iværksætte arbejdsstandsninger, strejke, blokade, lockout eller boykot, som hvis der havde været tale om en på normal måde fornyet overenskomst. Det gjorde man en dyd af dengang, og det var sådan, man mente det skulle være, dengang. Nu kommer man altså så med dette indgreb, hvor man griber dybt ind over for de bevægelige lønsystemer, ja, hvor man griber dybt